

РЕШЕНИЕ

№ 27817

гр. София, 19.12.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 62 състав,
в публично заседание на 21.11.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Даниела Гунева

при участието на секретаря Макрина Христова, като разгледа дело номер **7787** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.197, ал. 2 ДОПК.

Образувано е по жалба на „М.Ф.Т“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], срещу Постановление за налагане на предварителни обезпечителни мерки /ПНПОМ/ № С240022023-0002037/10.07.2024г. на публичен изпълнител при ТД на НАП С., Дирекция „Събиране“, в частта в която с Решение № ПО – 71/22.07.2024г. на директора на ТД на НАП С. се отхвърля като неоснователна жалба срещу постановлението за наложен заповест за сумата от 79 141,00лв.

В жалбата се твърди, че решението е немотивирано, необосновано и незаконосъобразно. Подробни съображения са изложени в депозираната жалба. Моли съда да постанови решение, с което да отмени наложеният заповест в ТБ за сумата от 79 141,00лв.

В съдебно заседание, жалбоподателят, редовно призован се представлява от адв. С., който поддържа жалбата, моли същата да бъде уважена по изложените в нея съображения. Претендира разноси.

Ответникът - Директорът на ТД на НАП С., редовно призован се представлява от юрисконсулт Д., който оспорва жалбата, счита същата за неоснователна и недоказана. Моли съда да прекрати производството поради отпаднал правен интерес от оспорването на акта. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Софийска градска прокуратура, редовно уведомена не изпраща представител. Административен съд-София град, след като обсъди оплакванията в жалбата, писмените доказателства по преписката, становищата на страните, и след направената служебна проверка за законосъобразност на акта съгласно изискванията на ДОПК, намери следното:

С жалбата се атакува акт, за който е предвидено обжалване пред съд, съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 2 от ДОПК. Решението на ТД на НАП-С. е връчено на жалбоподателя на 23.07.2024 г., видно от представеното известие за доставяне по електронен път /л.25/. Жалбата е подадена на 30.07.2024 г., което я прави процесуално допустима.

Съдът намира за установена следната фактическа обстановка:

ПНПОМ с изх. № С240022-023-0002037/10.07.2024 г. е издадено по отправено мотивирано искане на В. Г. Г. на длъжност Главен инспектор по приходите във връзка с ревизия, възложена със Заповед за възлагане на ревизия № Р-22220224002372-020-001/15.05.2024г.

Установено е, че основната дейност на настоящия жалбоподател е търговия с недървесни продукти и част от тях, вкл. трюфели, гъби и билки, както и покупка на стоки с цел препродажба в първоначален и преработен вид. Очакваният размер задължения на дружеството е 97441,00 лв.

С издаденото ПНПОМ с изх. № С240022-023-0002037/10.07.2024 г. за налагане на предварителни обезпечителни мерки на основание на чл. 121, ал. 1 от ДОПК са наложени обезпечителни мерки, както следва:

1. запор върху налични и постъпващи суми по банкови сметки, по депозити, вложени вещи в трезори, включително и съдържанието на касетите, както и суми, предоставени за доверително управление или върху налични и постъпващи суми по платежни сметки, находящи се в „ОББ“ АД, „Уникредит Булбанк“ АД в размер на 97441,00 лв.

ПНПОМ в връчено на дружеството-жалбоподател чрез упълномощено лице на 10.07.2024 г.

По искане на дружеството е постановена частична отмяна на обезпечителната мярка за сумата в размер на 18300,00 лв, като причина за това произнасяне е налагането на друга обезпечителна мярка – запор върху МПС със застрахователна стойност 18 300лв.

С жалба вх. № 70-00-1319/16.07.2024 г., депозирана чрез главния публичен изпълнител до Директор на ТД на НАП С., „М.Ф.Т“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] е оспорило по административен ред законосъобразността на издаденото ПНПОМ, в частта, в която ПНПОМ е оставено в сила.

С Решение № ПО – 71/22.07.2024 г., издадено от Директор на ТД на НАП С., жалбата е оставена без уважение, като неоснователна.

Жалбата е процесуална допустима, тъй като е подадена е в законоустановения срок, от легитимирано лице и при наличие на интерес от обжалване.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна, поради следните съображения:

ПНПОМ е издадено от компетентен административен орган, както и потвърждаващото го Решение № ПО – 71/22.07.2024 г. При издаването не са допуснати нарушения на материалния закон и съществено нарушение на административно производствените правила.

Съгласно разпоредбата на чл. 197, ал. 3 от ДОПК, съдът отменя обезпечителната

мярка, ако: а) длъжникът представи обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция или държавни ценни книжа; б) не съществува изпълнително основание; или в) не са спазени изискванията за налагане предварителните обезпечителни мерки по чл. 121, ал. 2 и чл. 195, ал. 5 от ДОПК.

Съдът, констатира, че първото отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 1 от ДОПК в конкретния случай не е налице. Нито с жалбата, нито до приключване на устните състезания по делото от „М.Ф.Т“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] са представени доказателства за учредено обезпечение в пари, безусловна и неотменяема банкова гаранция, държавни ценни книжа, което да обуславя задължителна съдебна отмяна на наложените съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК с ПНПОМ с изх. № С240022-023-0002037/10.07.2024 г. запори. Второто отменително основание по чл. 197, ал. 3, пр. 2 от ДОПК в случая също не е приложимо. Спорните обезпечителни мерки са предварителни по чл. 121, ал. 1 от ДОПК за обезпечаването на бъдещо публично вземане към жалбоподателя. За налагането им изпълнително основание по чл. 209, ал. 2, т. 1-8 от ДОПК не се изисква и затова неговата липса не обуславя отмяната им. Общото правило по чл. 195, ал. 1 от ДОПК, предвиждащо, че подлежат на обезпечение установените и изискуеми публични вземания, важи за окончателните обезпечителни мерки, които се налагат въз основа влязъл в сила или подлежащ на предварително изпълнение акт за установяване на публично вземане, който представлява изпълнително основание по чл. 165 от ДОПК. Това общо правило се дерогира от специалния чл. 121, ал. 1, пр. 1 от ДОПК, който изрично позволява предварителни обезпечителни мерки да се налагат в хода на ревизията за подлежащите на установяване задължения за данъци и задължителни осигурителни вноски преди ревизионен акт за тях да е издаден като изпълнителен титул.

Не е налице и третото отменително основание. Спорните предварителни обезпечителни мерки са наложени при стриктно спазване на изискванията на чл. 121, ал. 1 от ДОПК.

Съгласно чл. 121, ал. 1 от ДОПК, в хода на ревизията или при издаване на ревизионния акт, органът по приходите може да поиска мотивирано от публичния изпълнител налагането на предварителни обезпечителни мерки с цел предотвратяване извършването на сделки и действия с имуществото на лицето, вследствие на които събирането на задълженията за данъци и задължителни осигурителни вноски ще бъде невъзможно или значително ще се затрудни.

Съдът приема, че ПНПОМ е издадено в съответствие с разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, а именно: от главния публичен изпълнител, в хода на висящо ревизионно производство, по мотивирано искане на орган по приходите, с цел да се предотвратят сделки и действия по разпореждане с имуществото на ревизираното дружество, които биха довели до невъзможност събирането на публични държавни вземания. Съгласно чл. 121, ал. 3 от ДОПК предварителните обезпечителни мерки се налагат върху активи, обезпечаването върху които не води до сериозно възпрепятстване на дейността на лицето. Ако това не е възможно, наложените обезпечителни мерки следва да не спират извършването от ревизираното лице дейност.

Съдът намира, че не е нарушена разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, в който смисъл са изложени мотиви в обжалваното решение, които се споделят напълно. Разпоредбата на чл. 121, ал. 3 от ДОПК, следва да бъде тълкувана съобразно систематичното ѝ място, като се държи сметка на засиления държавен интерес, регламентиран в чл. 121, ал. 1 от ДОПК, а именно: охрана на събирането на публични

държавни вземания.

От друга страна, съдът съобрази и това, че всяко обезпечение неминуемо води до нахърняване на имуществената сфера на засегнатото лице. При издаване на постановлението за налагане на обезпечителни мерки, а и в решението на по-горестоящия орган, е съобразен размера на предполагаемото задължение. Взето е предвид също и това, че размерът на имуществото е по-малък от размера на предполагаемите задължения.

Ето защо, съдът намира за неоснователно възражението, че към момента на налагане на обезпечителните мерки-предмет на настоящото обсъждане, е липсвала обезпечителна нужда или че същите са прекомерни.

С оглед горното, прилагането на процесната обезпечителна мярка се явява допустимо и законосъобразно, с оглед засиления обществен интерес, презюмиран от разпоредбата на чл. 121, ал. 1 от ДОПК, в който смисъл са изложени съображения и от административния орган в обжалваното решение, които се споделят изцяло от настоящия състав.

В производството по чл. 197 от ДОПК, приходните органи, както и съдът, не могат да преценяват изводите на ревизиращите органи относно размера и дължимостта на предполагаемите публични задължения, с оглед на което твърденията на жалбоподателя за свръхобезпечение на потенциални публични задължения не следва да бъдат споделени в настоящото производство.

Не следва да бъдат споделени и възраженията на ответника, че производството следва да бъде прекратено поради отпаднал правен интерес от обжалване.

Безспорно установено по делото е, че към настоящия момент първоначално наложените обезпечителни мерки са отменени. На основание чл. 142, ал. 1 АПК, съдът обаче дължи преценка за съответствието на административния акт с материалния закон към момента на постановяването му. Разглеждането на този въпрос и постановяването на акт по същество, макар и при отменени понастоящем обезпечителни мерки, са предпоставка за исково производство по чл. 203 и сл. АПК, вр. ЗОДОВ, от една страна, а от друга – не опровергават наличието на правен интерес именно с оглед правото на лицето да получи обезщетение за вредите, претърпени в резултат на упражняването на принуда от страна на административния орган.

Преценката в обезпечителното производство се ограничава до това дали е налице обезпечителна нужда и дали ще се затрудни събирането на бъдещото публично вземане, като обезпечителната мярка не следва да води до сериозно възпрепятстване дейността на лицето (чл. 121, ал. 3 от ДОПК).

Съдът приема за правилни изводите в обжалваното решение, че наложените предварителни обезпечителни мерки са законосъобразни, при наличие на предпоставките по чл. 121, ал. 1 от ДОПК, както и, че не са налице доказателства, че същите водят до сериозно възпрепятстване дейността на ревизираното лице.

Ето защо, жалбата на „М.Ф.Т“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] против Решение № ПО – 71/22.07.2024 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите С., следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на правния спор, в полза на ответника следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. /петстотин лева/, на основание чл. 161 ДОПК вр. чл. 8, ал. 3 от Тарифата към Наредбата за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран и на основание чл. 197, ал. 2 във връзка с чл. 144, ал. 1 от ДОПК,

СЪДЪТ,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „М.Ф.Т“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] против Решение № ПО – 71/22.07.2024 г. на Директор на Териториална дирекция на Национална агенция по приходите С. , с което е оставена без уважение жалбата му против ПНПОМ с изх. № С240022-023-0002037/10.07.2024 г., издадено от Д. Р. на длъжност главен публичен изпълнител при ТД на НАП С. като НЕОСНОВАТЕЛНА.

ОСЪЖДА „М.Ф.Т“ ЕООД, ЕИК[ЕИК] да заплати на ТД на НАП-гр. С. юрисконсултско възнаграждение в размер на 500 лв. /петстотин лева/.

Решението е окончателно.

СЪДИЯ: